

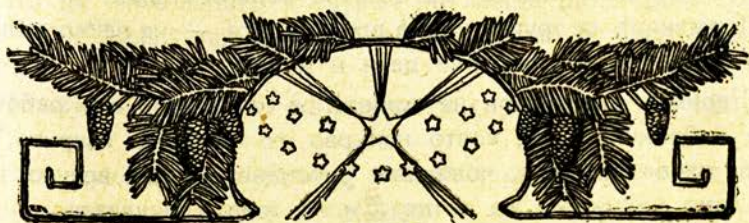
Народна цѣлина

Година V.

Януарий 1930. г.

Кн. 4.

К. Черновъ

Стариятъ воденичаръ

(Коледна приказка).

Живѣлъ едно време трудолюбивъ и богобоязливъ старецъ, Той билъ воденичаръ: мелѣлъ златнитѣ зърна въ бѣло пухкаво брашно. И билъ добре: всичко си ималъ — отъ много по-много.

Не се помнѣло млеваръ да отмине воденицата на стареца. Защото освенъ дето млѣлъ брашното хубаво, ами и всѣкиму давалъ нѣкой добъръ съветъ, па и, споредъ силитѣ си, помагалъ парично. И рѣдко се случвало хора да не оправдаятъ довѣрието му.

Обичалъ хората тоя старъ воденичаръ, па и тѣ му отврѣщали съ сжщото . . .

Живѣлъ си така щастливо стариятъ воденичаръ, но чулъ дяволътъ за неговото щастие и намислилъ да погуби стареца.

Научилъ се дяволътъ, че воденичарътъ дири разбранъ работникъ, който да може и да го замѣня въ работата. Не отъ мързелъ искалъ това воденичарътъ, а време било вече да даде по-нѣкога почивка на старитѣ си кости.

Нечистиятъ се престорилъ и облѣкълъ като младъ момъкъ и се явилъ при воденичаря да се глави за слуга.